

ЧАРЛС БУКОВСКИ ЕДИН РАБОТЕН ДЕН

Превод от английски: Емилия Михайлова, 1995

chitanka.info

Джоу Майър бе писател на свободна практика. Предната вечер бе пил и се събуди едва в 9 сутринта от звъна на телефона. Той вдигна слушалката. — Ало?

— Здравсти, Джоу. Как вървят нещата?

— О, разкошно.

— Разкошно, а?

— Да.

— Вики и аз току-що се нанесохме в новата ни къща. Още нямаме телефон. Но мога да ти дам адреса. Имаш ли химикал наоколо?

— Една минута.

Джоу записа адреса.

— Не ми хареса разказа ти, дето го видях в „Хот Ейнджъл“.

— О, кей — каза Джоу.

— Не искам да кажа точно, че не ми харесва. Искях да кажа, че не ми харесва в сравнение с останалите ти работи. Между впрочем, знаеш ли къде е Бъди Едуардс? Гриф Мартин, който преди издаваше „Хот Тейлз“ пита за него. Помислих си, че ти може да знаеш.

— Не го знам къде е.

— Аз си мислех, че може да е в Мексико.

— Може и да е там.

— Добре, слушай, ще наминем скоро да те видим.

— Хубаво. — Джоу затвори телефона. После си сложи две яйца в една тенджерка с вода, зареди машината за кафе и изпи една таблетка Алка Зелцер. Пак се върна в леглото.

Телефонът отново иззвъня. *Той стана да отговори.*

— Джоу?

— Да?

— Аз съм, Еди Гриър.

— О, да.

— Искаме да ти предложим да четеш на една благотворителна сбирка...

— За какво е?

— Събиране на средства в полза на ИРА^[1].

— Слушай, Еди, аз не си падам по политиката, религията и тем подобни. И наистина нямам представа какво става по света. Нямам телевизор, не чета вестници... такива неща. Не зная кой е прав, нито кой е крив, ако тези понятия въобще съществуват.

— Кривата е Англия, човече.
— Не мога да чета за ИРА, Еди.
— Добре, тогава...

Яйцата се бяха сварили. Той седна, обели ги, сложи няколко филийки в тостера и разтвори още една таблетка в гореща вода. После изяде яйцата и филийките, изпи две чаши кафе. Пак се върна в леглото.

Почти беше заспал, когато телефонът отново иззвъня. *Стана да се обади.*

— Г-н Майър!

— Да?

— Аз съм Майк Хейвън, приятел съм на Стюарт Ървинг. Веднъж двамата с него се появихме заедно в „Стоун Мюл“, когато „Стоун Мюл“ се издаваше в Солт Лейк Сити.

— Да?

— Пристигнах от Монтана за седмица. Отседнал съм в хотел „Шератон“ тук, в града. Бих искал да дойда да Ви посетя и да поговоря с Вас.

— Днес е лош ден, Майк.

— Ами, в такъв случай може би бих могъл да намина по-късно през седмицата?

— Да, защо не ми се обадиш по-късно?

— Знаеш ли, Джоу, аз пиша точно като теб, както в поезия, така и в проза. Искам да донеса някои от работите си и да ти ги прочета. Ще се изненадаш. Работите ми са наистина силни.

— О, да?

— Ще видиш.

Следващият беше пощаджията. Едно писмо. Джоу го отвори.

„Скъпи г-н Майър,

Взех адреса Ви от Силвия, на която Вие пишехте до Париж преди много години. Силвия е все още жива, но сега е в Сан Франциско и все още пише своите диви и пророчески, и ангелски, и луди стихотворения. Аз сега живея в Лос Анджелис и страшно бих се радвала да дойда да Ви посетя! Моля Ви, кажете кога за Вас ще бъде удобно време.

С обич, Диана.“

Джоу свали халата си и се облече. Телефонът иззвъня отново. Той се приближи до него, погледа го, но не вдигна слушалката. Излезе от жилището си, качи се в колата и потегли към „Санта Анита“. Караше бавно. Включи радиото и намери станция със симфонична музика. Въздухът не беше много замърсен със смог. Той продължи надолу по „Сънсет“, после по предпочитаната от него пряка, изкачи се по хълма към „Чайнатаун“, покрай „Анекса“, нагоре покрай „Литъл Джоус“, отмина „Чайнатаун“ и сви по бавната, лесна автомобилна алея покрай железопътните стопански дворове, наслаждавайки се на гледката на старите кафяви товарни вагони. Ако проклетото рисуване му се удаваше повече, то той непременно би прехвърлил тази гледка върху платното. Е, може би така или иначе щеше да ги нарисува, все пак. Той навлезе по „Бродуей“, а после по „Хънтингтън Драйв“ стигна до пистата. Купи си кафе и ръжен сандвич с телешко, разряза страниците на Бюлетина и седна. Сводката в бюлетина изглеждаше почтена.

Той улучи с Розалена в първата с 10,80 долара, с Уайф Обджекшън във втората при 9,20 и ги записа при двойното дневно за 48,80. Беше играл с 2 долара на победа за Розалена и с 5 на победа за Уайфс Обджекшън, така че сега водеше със 73 долара и 20. Загуби на Суийттот, излезе втори с Харбър Пойнт, втори с Питч Аут, втори с Бранън, всичките със залагания на победа, така че пак беше напред с 48,20, когато уцели с 20 на победа със Садърн Крийм и печалбата му отново стана 73,20.

На пистата не беше лошо. Срецна само трима души, които познаваше. Фабрични работници. Чернокожи. От старите му дни.

Проблемът се оказа в осмата гонка. Кугар, който можеше да донесе 128, участваше срещу Ънконшъз, който носеше 123. Джоу не се интересуваеше от останалите в гонката. Беше му трудно да вземе решение. Кугар вървеше за 3 към 5, а Ънконшъз за 7 към 2. Тъй като вече беше напред със 73,20, той можеше да си разреши лукса да заложи на тоя с 3 към 5. Записа с 30 долара на победа. Кугар стартира тромаво, държейки се така, сякаш тичаше в канавка. Докато стигне до средата на първата крива, той вече беше изостанал със 17 дължини от

водещия кон. Джоу разбра, че се проваля. На финала неговият кон с 3 към 5 бе още с 5 дължини назад и гонката свърши така.

Той заложил 10 долара и 10 долара на Барбизон Младши и Лост ат Сийв деветката, провали се и си замина от пистата с 23,20 долара. Явно бе по-лесно да се берат домати. Качи се в старата си кола и бавно подкара обратно...

Тъкмо влизаше във ваната, когато на вратата се позвъни. Избърса се с хавлията и облече ризата и панталона си. Беше Макс Билингхауз. Макс беше малко над двадесетте, беззъб, червенокос. Работеше като пазач и носеше винаги сини джинси и мръсна бяла тениска. Той седна на един стол и кръстоса крака.

— Е, Майър, какво става?

— Какво имаш предвид?

— Ами, имам предвид, дали успяваш да преживяваш с писането си?

— Засега да.

— Нещо ново има ли?

— Нищо от последното ти посещение миналата седмица.

— Как мина литературното ти четене?

— Добре беше.

— Тълпата, дето ходи да слуша литературно-поетични четения, е тълпа от псевдоинтелигенция.

— Повечето тълпи са псевдо.

— Имаш ли някакви бонбони? — попита Макс.

— Бонбони ли?

— Да, аз си падам по сладките работи. Страшно си падам по тях.

— Никакви бонбони нямам.

Макс стана и отиде в кухнята. Излезе след малко, понесъл един домат и две филии хляб. Седна.

— Исусе, ами че ти нямаш нищичко за ядене тук.

— Ще трябва да отида до магазина.

— Знаеш ли — каза Макс, — ако на мен ми се налагаше да излизам да рецитирам пред тълпите, аз положително щях да ги обиждам, щях да наранявам чувствата им.

— И ти би могъл да рецитираш пред тях.

— Но аз не мога да пиша. Все си мисля да започна да нося магнетофон със себе си. Защото понякога си говоря сам, когато работя. Е, тогава ще мога да записвам това, което съм казал и ще стават разкази.

Макс бе от ония, които гостуват по час и половина. Толкова — уменията му стигаха за час и половина. Той никога не слушаше, само говореше. След час и половина Макс стана.

— Е, трябва да вървя.

— О, кей, Макс.

Макс си замина. Той винаги говореше за едни и същи неща. Как обидил някакви хора в автобуса. Как веднъж се срещнал с Чарлз Мансън^[2]. Как един мъж се чувства много по-добре с курва, отколкото със сваятна жена: Мислеше си само за секс. Той не се нуждаеше от нови дрехи, от нова кола. Бе самотник. И от хора не се нуждаеше.

Джоу влезе в кухнята, намери консерва риба тон и си направи три сандвича. Извади половинлитрова бутилка със скоч, която бе скътал за такива дни и си наля щедро в една чаша. Пусна радиото на станцията с класическа музика. Валсът „Синия Дунав“. Изключи радиото. Довърши сандвичите. На вратата се позвъни. Джоу отиде да отвори. Беше Хайми. Хайми си имаше сладка работа в едно от управленията на местните власти близо до Ел Ей. Иначе беше поет.

— Слушай — каза той, — оная книга, която бях замислил, „Антология на поетите от Ел Ей“, дай да забравим за нея.

— Добре.

Хайми седна. — Трябва ни ново заглавие. И мисля, че го намерих. „Милост за военноподпалвачите“. Помисли върху него.

— На мен никак си ми харесва — каза Джоу.

— И можем още да кажем „Тази книга е за Франко, също за Лий Харви Осуалд, и за Адолф Хитлер“. Виж сега, аз съм евреин, значи за подобно нещо се изисква известна дързост. Как мислиш?

— Звучи добре.

Хайми стана и демонстрира своята имитация на типичен едновременно евреин-дебеланко — много правдоподобен и съвсем еврейски дебел мъж. Той плю сам на себе си и седна. Хайми бе много забавен. Хайми бе най-забавния човек, когото Джоу познаваше. Хайми бе от хората, които гостуват за час. Един час измина, Хайми стана и си тръгна. Той винаги говореше за едни и същи неща. Как повечето поети

пишели много лошо. Което било толкова трагично, ама толкова трагично, че чак предизвиквало смях. Но може ли нещо да направи човек?

Джоу си наля още една щедра доза скоч с вода и се настани пред пишещата си машина. Бе написал два реда, когато телефонът иззвъня. Беше Дънинг, от болницата. Дънинг обичаше да пие големи количества бира. Той бе отслужил своите 20 в армията. Бащата на Дънинг някога беше издател на широко известно, малко списание. Бащата на Дънинг бе починал през юни. А съпругата на Дънинг бе амбициозна. Тя го бе притиснала да стане доктор, бе настоявала силно. Той успя да достигне нивото на лечител, възвръщащ здравето на хората чрез оправяне на гръбначния стълб. И работеше в болницата като санитар, докато се опитваше да спести своите осем-десет хиляди долара за рентгенова апаратура.

— Какво ще кажеш да намина да изпия някоя бира с теб? — попита Дънинг.

— Виж, не можем ли да го отложим? — попита Джоу.

— Какъв е проблемът? Пишеш ли?

— Тъкмо започнах.

— Е, добре. Ще преглътна сълзите си.

— Благодаря, Дънинг.

Джоу отново седна пред машината. Не вървеше зле. Бе стигнал до половината на страницата, когато чу стъпки край вратата. После се почука. Джоу отвори.

Бяха две млади момчета. Едното с черна брада, другото гладко избръснато.

Момчето с брадата каза: — Видях те на последното ти четене.

— Влизайте — каза Джоу.

Те влязоха. Носеха със себе си шест бутилки вносна бира, зелени бутилки.

— Ще донеса отварачката — каза Джоу.

Седнаха и засмукаха бирата си.

— Беше добро четене — каза момчето с брадата.

— Кой е повлиял най-силно върху стила ти? — попита момчето без брада.

— Джефърс. По-дългите му стихотворения. Като „Тамар“, „Дорест жребец“. И така нататък.

— А нещо от новите писатели възбужда ли интереса ти?

— Не.

— Говори се, че си бил един от подземния свят и че сега си част от Върхушката. Какво мислиш за това?

— Нищо.

Последваха още въпроси от същия род. Издържливостта на момчетата беше по една бутилка бира на всеки. Джоу се погрижи за останалите четири. Тръгнаха си след 45 минути, но на вратата онова без брада се обърна и каза: — Ще наминем пак.

Джоу седна пред машината си с ново питие. Само че не беше в състояние да пише. Стана и отиде до телефона. Набра номера. И зачака. Тя беше там. Отговори му.

— Слушай — каза Джоу — искам да изляза оттук. Може ли да дойда при теб и да си легна?

— Имаш предвид да останеш през нощта ли?

— Да.

— Отново?

— Да, отново.

— Добре.

Джоу излезе, мина покрай ъгъла на верандата и продължи нататък по автомобилната алея. Тя живееше на три-четири блока по-надолу. Почука. Лу го пусна да влезе. Светлините бяха изгасени. Тя беше по бикини и го поведе към леглото.

— Господи — простена той.

— Какво има?

— Ами, то някак не може да се обясни, или *почти* не може.

— Хайде, просто се съблечи и ела в леглото.

Джоу я послуша. Легна. В началото не беше сигурен дали пак ще успее. Толкова много нощи поред. Но тялото ѝ бе до него, едно много младо тяло. И устните ѝ бяха отворени и истински. Джоу проникна безпроблемно в нея. Беше хубаво в тъмното. Обработи я добре. Дори пак се смъкна там долу и поработи добре с езика си. После, когато пак се качи върху нея и направи четири-пет движения, чу глас...

— Майър... търся Джоу Майър...

Беше гласът на хазяина му. Хазяинът му бе пиан.

— Хей, ако го няма в оня преден апартамент, взemi да провериш в тоя тук отзад. Той е или в единия, или в другия.

На Джоу му остана време за още четири-пет тласъка, преди на вратата да започне да се чука. Джоу стана и тръгна към нея. Отвори едно от малките ѝ странични прозорчета.

— Да?

— Хей, Джоу! Здравсти, Джоу, какво правиш, Джоу?

— Нищо.

— Хубаво, ами какво ще кажеш за една бира, Джоу?

— Не — каза Джоу. Той затръшна страничното прозорче, върна се до леглото, легна.

— Кой беше? — попита тя.

— Не знам. Не разпознах лицето му.

— Целуни ме, Джоу. Недей само да лежиш така.

Той я целуна, докато лъчите на южнокалифорнийската луна се процеждаха през южнокалифорнийските пердета. Той беше Джоу Майър. Един писател на свободна практика.

И беше преуспял в живота.

---

[1] ИРА — Ирландска Революционна Армия. (Бел.пр.) ↑

[2] Чарлз Мансън — американец, признат за виновен за убийството на 7 души в Лос Анджелис през 1969 г. Имал група последователи, които той наричал „моето семейство“ и които вземали с него наркотици и го считали за нещо като свой религиозен водач. (Бел.пр.) ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.